

ITAMÁR JÁOZ-KESZT VERSEI

ABLAK

*Elhagyott barakok csikorgó ajtai éjszaka
ruhafoszlányok magányos drótsövényeken
most már csak álmaimban – – –*

*Mikor,
mintha valaki segítségért kiáltana,
mert kénytelen rá, hacsak egy pillanatra is,
majd visszahanyatlana az álom légüres tereibe,
hátrazuhanó testemmel együtt.*

*S te gyanakodva, félősen kérdezed:
„Hol voltál éjszaka?”*

*Én meg tagadom, hogy eltávoztam volna
a családi otthonból,–
hiszen tudod, hogy már nem vonz az emlékek deleje;*

*és már semmi szükségem arra, hogy
az ébrenlétből kihátráljak a kábulatba
bár olykor-olykor,
talán valami véletlenül elhangzott szóra
egy mindennapos beszélgetés közben,
amelyben pedig már nyoma sincs a félelemnek,*

*még most is kitárulnak bennem néma barakkajtók,
s a háttérben úgy villog foszforeszkálva az agyam,
mint egy ismeretlen távoli égitest.*

MINT EGY TELEFIRKÁLT FAL

*Van hogy beszűkíti
pupillámat a vágyakozás
a kezdet kezdete után,
csukott szemhéjam alatt álmomban látom
a bennem szertefutó utakat,
csak vissza, vissza a forráshoz!
Ilyenkor
megint gyerekkori kezek
kötöznek össze koffereket,
jönnek és mennek a vonatok,
s a ruhákból megcsap
az örökös vándorlás
kibírhatatlan szaga.*

*Ezért halt ki belőlem a messzeségek utáni vágy,
még mielőtt megszülethetett volna,
csak az Idő magas piramisai
rakódnak bennem egymásra szüntelenül,
alattuk szeretett emberi lények alusszák hosszú álmukat,
bár egymás vállába kapaszkodva felszökkennek olykor,
úgy figyelnek a múltból szűrődő hangokra
értetlenül.
S én némán követem mozdulataikat,
engedelmesen hallgatva
minden tőlük érkező jeladásra,
miközben ki se mozdulok itthonról.*

*Hiszen őmiattuk nem éreztem soha
irigységet azok iránt,
akik útrakelnek,
hátizsákkal a vállukon, énekkel és muzsikával,
vagy ott üldögélnek a járdaszéleken, kávéházak előtt,
s országról országra csavarognak,
akár a határokat szabadon átjáró szelek.*

*Mert néha úgy érzem,
olyan vagyok, mint egy telefirkált fal,
mely mélyen a múltba süppedt,
míg körmömmel próbálom levakarni a szavakra rakódott penészt,
mint az olyan ember, aki a karjáról igyekszik eltüntetni
valami réges-rég beletetovált szám nyomait.*

A TE HÁZAD

*Én a Te házádban
akartam lakozni,
s íme énbennem emelkedett egy ház,
a Te lakhelyedül.*

*Bárha
csak kósza jöttment vagyok én
ezen a tájon, kapuzárás idején,
mikor a Léviták becsukják a Szentély kapuját
az esteli áldozás után.*

*De hirtelenében
magam sem emlékszem,
mi kérnivalóm is lehetett volna tőlük,*

*Így estidőn,
s miért is vetődtem errefelé?
Talán csak annyit szerettem volna kérni,
hogy Rád gondolhassak
szüntelenül?*

*Bár árnyékok
úgy hányja-veti a testem,
hogy itt belül*

*Még
ablakok és ajtók nélkül,
félíg felépülve is
egyre csak remeg a házad.*

Somlyó György és a szerző fordításai